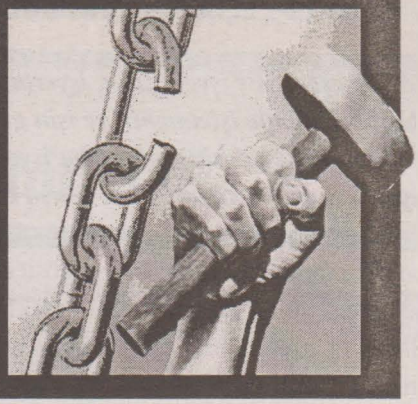
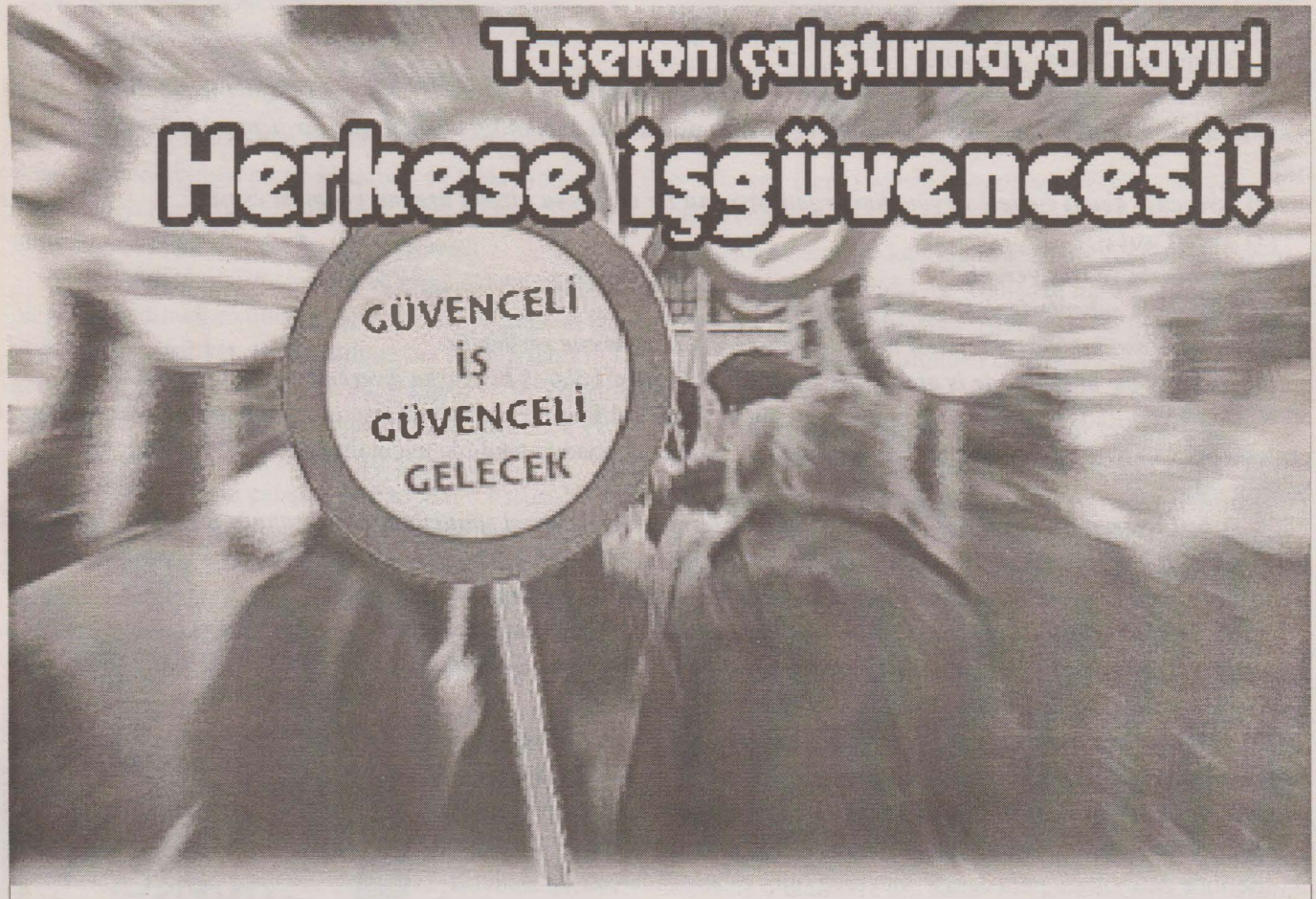
DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

Eylül 2009 - İşçi Bülteni Özel Sayı 484

Taşeron uygulaması patronların daha fazla kâr etmek, işçileri daha çok sömürmek için uyguladığı yöntemlerden biridir. İşçileri iş güvencesiz ve düşük ücrete çalıştırmanın yanı sıra parçalayarak bölmenin ve her türden birliğinin önünü kesmenin en etkili yoludur. Bundan dolayı hemen her fabrikada taşeronluk uygulanmakta ve neredeyse kadrolular bir takım idari işlerle uğraşanlar, şefler ve ustalarla sınırlı kalmaktadır. Birçok fabrikada sayısı onları aşan taşeron şirket bulunmaktadır.

Yasalarla taşeron çalışmaya bir takım göstermelik sınırlamalar getirilmiş olsa da bu sınırlar patronlar için hiçbir şey ifade etmemektedir. Arkalarına ihanetçi sendikaları ve devletin kurumlarını alan patronlar kendi yasalarına dahi uymamaktadırlar.

İşçiler birçoğu güdükleştirilmiş yasal haklarını dahi bilmiyorlar. Örneğin onlarca taşeron şirketin bulunduğu Habaş'ta yasalara uyulmamaktadır. Başta taşeron şirketler fabrikalarımızda üretimde çalıştıkları halde mühendislik, temizlik, bakım onarım ya da montaj şirketleri olarak görünmektedirler.

Çünkü alt işverenlik yönetmeliğine göre;

"Alt işveren: Bir işverenden, işyerinde yürütülen mal veya hizmet üretimine ilişkin yardımcı işlerde veya asıl işin bir bölümünde işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerde iş alan, bu iş için görevlendirdiği işçilerini sadece bu işyerinde aldığı işte çalıştıran gerçek veya tüzel kişiyi yahut tüzel kişiliği olmayan kurum ve kuruluşları, temsil eder."

Yani asıl fabrikanın yapamayacağı uzmanlık gerektiren geçici işler söz konusudur. Bu yüzden bu şirketler çoğunlukla farklı dallarda faaliyet gösteren göstermelik şirketlerdir. Bu şirketlerin işçilerin sosyal haklarının gaspedilmesi amacıyla kurulması yasaktır.

Habaş'ta taşeronlarda çalışan belki de 1000'e yakın işçi sosyal haklarından yoksun olarak çalıştırılmaktadır. 30'a yakın taşerondan sadece birkaçında sadece ikramiyeler verilmektedir. Toplu sözleşmeden doğan diğer bütün yasal haklar çalınmaktadır. Bununla bağlantılı olarak bire taşeron şirket asıl işi üstlenemez ve taşeronda çalışan işçi asıl işte çalışamaz.

İş Kanunu'nda Madde 11'e göre;

"(1) İşletmenin ve işin gereği ile teknolojik sebeplerle uzmanlık gerektiren iş, mal veya hizmet üretiminin zorunlu unsurlarından olan, işin niteliği gereği işletmenin kendi uzmanlığı dışında ayrı bir uzmanlık gerektiren iştir.

(2) İşverenin kendi işçileri ve yönetim organizasyonu ile mal veya hizmet üretimi yapması esastır.

(3) Ancak asıl iş;

a) İşletmenin ve işin gereği,

b) Teknolojik sebeplerle uzmanlık gerektirmesi,

şartlarının birlikte gerçekleşmesi hâlinde bölünerek alt işverene verilebilir.

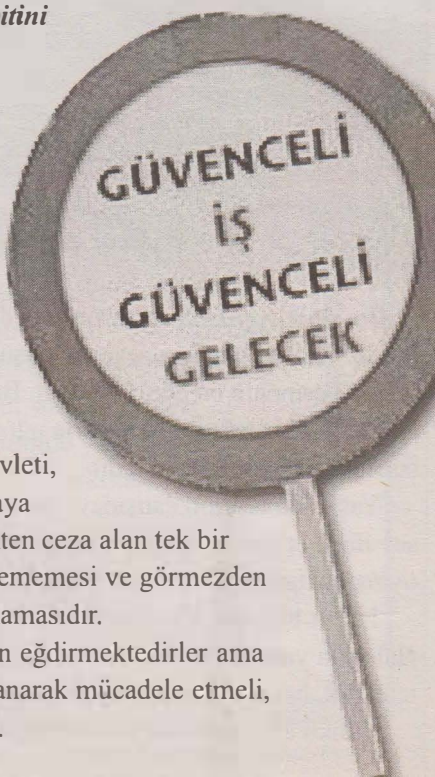
(4) Asıl işin bir bölümünde iş alan alt işveren, üstlendiği işi bölerek bir başka işverene veremez."

Yasada böyle ifade edilmiş olmasına rağmen bütün demir çelikler işletmelerinde taşeron şirketler üretimde kadrolu işçilerle beraber aynı işi yapmaktadır. İş Kanunu, bu kurala uyulmadığı takdirde uygulanacak cezayı da Madde 13'te belirtilmiştir.

"(1) Asıl işveren-alt işveren ilişkisinin iş müfettişlerince incelenmesi sonucunda muvazaanın tespitine ilişkin gerekçeli müfettiş raporu bölge müdürlüğünce işverenlere tebliğ edilir. Tebliğ tarihinden itibaren 6 işgünü içinde işverenlerce yetkili iş mahkemesine itiraz edilebilir. İtiraz üzerine verilen kararlar kesindir.

(2) Rapora 6 işgünü içinde itiraz edilmemiş veya mahkeme muvazaanın tespitini onamış ise tescil işlemi bölge müdürlüğünce iptal edilir ve alt işveren işçileri başlangıçtan itibaren asıl işverenin işçileri sayılır.

(3) İş müfettişinin muvazaalı işlemi tespit etmesi durumunda; itiraz süresinin geçmesi ya da mahkeme kararı ile muvazaanın onanması hâlinde asıl işveren ve alt işveren veya vekillerine idari para cezası uygulanır."

Bu maddeye göre taşeronluk ilişkisinin haksız olarak uygulandığı işyerlerinde patronların para cezası ödeyeceği gibi o fabrikada çalışan işçilerde işe alındıkları günden itibaren fabrikanın işçisi sayılırlar. Yani yasaya göre bugün Habaş'ta çalışan bütün işçiler aslında işe alındıkları günden itibaren Habaş'ın kadrolu işçileridirler. Diğer kadrolu işçilerle aynı haklara sahiptirler.

Devlet, kölelik yasası hazırlanırken taşeronlaştırmayı tepkiye konu olmadan yasaya koyabilmek için bir takım göstermelik sınırlamalar getirmişti. Sermaye devleti, patronlar için çalıştığından yasadaki sınırlamalar kağıt üzerinde kalmaktadır. Yasaya uymayan uygulamalar oldukça yaygın olmasına rağmen bugüne kadar usulsüzlükten ceza alan tek bir fabrika patronu bulunmamaktadır. Bunun bir nedeni yasayı koyan devletin denetlememesi ve görmezden gelmesi ise diğer yanı biz işçilerin yasadaki kırıntı haklarımızın bile farkında olmamasıdır.

İhanetçi sendikalar patronlarla kol kola girerek bizleri taşeron çalışmaya boyun eğdirmektedirler ama bizler de haklarımız için yasal yollar dahil olmak üzere her türlü meşru yolu kullanarak mücadele etmeli, taşeronluğun kaldırılması ve herkese kadro hakkı talebi etrafında örgütlenmeliyiz.

Habaş'ta çalışan işçilerle konuştuk...

"Birlik olursak başarabiliriz!"

- Habaş'taki çalışma koşullarını anlatır mısınız?

1. işçi: Tam olarak sömürüye dayalı bir sistem var. Düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, iş güvenliğinden yoksunluk ve daha bir sürü sorun.

2. işçi: Habaş şu an havzamızda en çok iş yapan fabrika. Bildiğim kadarıyla diğer yerlerin birçoğunda üretim yarı yarıya azalmış ya da fabrikalar kapanmış durumda. İşsizlik arttı, patronlar çığ gibi büyüyen işsizlikten cesaret alıp tam gaz sömürü uyguluyorlar. Saniyenin hesabını yaparak az işçiyle en fazla üretim için baskı yapıyorlar. İşçi kaza geçirmiş hatta ölmüş umurlarında değil. Sistem bu, köleleştirme!

3. işçi: Arkadaşların söyleyeceklerine eklenecek fazla bir şey yok. Emek sömürüsünün ve esnek çalışmanın en yoğun olduğu bir yer. Hafta tatiliniz her an değişebilir, gece 01:00 ya da 02:00'de eve gidip sabah 08:00'de tekrar işbaşı yapabilirsiniz. Bu şartlarda aradaki dinlenmek ve yaşamak için bize kalan zamanı siz düşünün.

4. işçi: Habaş'taki çalışma şartları bizi o kadar etkiliyor ki, başka bir yaşam imkanımız olmuyor. Tek düşünebildiğimiz saatimizi doldurup evimize gitmek. Bu şartlarda çözüm üretmek yerine sistemin bize dayattığı sorunların parçası oluyoruz. Yani şu var; günde 8-12 hatta bazen 16 saat bile çalışıyorsunuz. Üzerinize ölüm gibi binmiş bir yorgunluk, bunun üzerine ekonomik sıkıntılar, ailelerimizin geçim derdi eklenince tek düşünceniz para kazanmak oluyor. Ondan sonra benim hakkım neymiş, çözüm neymiş aklımıza bile gelmiyor. Şu an deve kuşu gibi yaşıyoruz. Başımızı gömmüşüz toprağın dibine, elimizden geldiği kadar gerçeklerden kaçmaya çalışıyoruz.

5. işçi: Aslında bir de şu var. Özellikle son birkaç aydır Habaş'ın istisnasız tüm bölümlerinde az işçiyle çok iş yaptırılmaya çalışılıyor. Birçok bölümde yemekhaneye bile gidemiyoruz. Yemeklerimizi çalıştığımız ortamlarda yemek zorunda kalıyoruz. Bunu da ne olduysa mesai vermemek için yapıyorlarmış. Son birkaç aya kadar neredeyse herkes 100 saate yakın zorunlu fazla mesai yapıyordu. Şimdi de sıfır mesaiye karşılık az işçi.

- Taşeronlaştırmaya ve mesai düzensizliğine karşı toplanan imzalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Bence imzalar için geç bile kalınmıştır, kaç yıldır bu şartlarda çalışıyoruz. Daha önceden birlik olup tepkilerimizi hep bir ağızdan haykırsaydık inanıyorum ki kazanımlarımız olacaktı. Ama şunu da unutmamak lazım zararın neresinden dönerseniz kardır. Geçte olsa imzaların toplanması ve verilmesi iyi oldu.

2. işçi: Taşeronluk konusunda bu uygulamayı çıkaranlara çok ağır laflar söylemek istiyorum ama bu da bir çözüm olmayacak. Kadroluların çoğu bizim gibi çalışıyor. Hatta birçok durumda taşeronlar olarak daha fazla iş yapıyoruz. Kadrolular bile hakkını alamıyorken biz onların anca yarısını alıyoruz.

3. işçi: Hem kadrolu hem de sendikalı bir işçiyim. Taşeronluk en başta zaten bizi bölmek için uygulanıyor. Böylece taşeron ve kadrolular arasında bir çatışma çıksın, birlik olunmasın isteniyor. Toplanan imzalar Habaş gibi bir yerde gerçekten önemli. Arkadaşın belirttiği gibi işçiler artık başını toprağın altından çıkarmaya başladı.

4. işçi: Ben de kadrolu ama sendikasız bir işçiyim. Sendikaya üye olmadım çünkü tam bir sarı sendika, patron sendikası diyebiliriz buna. Patron için çalışan bir sendikaya da bir günlük yevmiyemi vermek istemem. Taşeronluğa gelince toplanan imzalar iyi yapılmış bir şey. Ama baştan biraz daha iyi organize olunabilseydi daha iyi olabilirdi.

5. işçi: Haba'şta onlarca taşeron firma var. Sorun sadece tek taşeronla bitmiyor ki. Bence bu imza işini daha geniş kapsamlı düşünmek gerekiyordu. Ama başlangıç olarak yine de olumlu bir örnek.

- Taşeronluğa ve mesai düzensizliğine karşı bundan sonra neler yapılabilir?

1. işçi: Sadece bir haddede sanırım 80'e yakın imza toplanmış durumda. Bu kadar kişi kadro için çaba gösterse de ciddiye alınmadık sanırım ya da imzaları hasır altı yaptılar veya unutturmaya çalışıyorlar. Bundan sonra yapılması gereken ise üretimin ilk başlangıç kısmından sevkiyatına kadar tüm çalışanların birlikte davranması, bizi insan yerine koymayan yönetime karşı, iş yavaşlatma eylemiyle cevap vermesi olacaktır. Bu şekilde ancak hedefe ulaşırız.

2. işçi: Bundan sonra herşeyin başında birlik olmak gerekiyor. Ancak birlik olup sömürenlere karşı çıkarak haklarımızı alabiliriz. Yani tek vücut tek yumruk olursak alamayacağımız şey yoktur. Son olarak bütün işçileri Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına, kapitalizme karşı birlik olmaya çağırıyorum. Yaşasın işçi

dayanışması.

3. işçi: Bana göre yapılması gerekenlerin en başında geniş bir birliği sağlamak yerine işi omuzlayabilecek ve giderek genişleyecek dar bir birlikle işe başlamak gerekir. Çünkü bir binanın sağlam bir alt yapısı, sağlam bir temeli varsa o binayı hiçbir güç yıkamaz. Bizim de ilk önce yıkılmayacak temeli atmamız gerekiyor. Ondan sonra sendikanın yönetiminden tutun da bütün haksızlıklara son verecek gücü geliştirmiş oluruz. Taşeronluk sonuçta herkese zarar getiriyor. Taşeronluk sayesinde ileride ne kadro ne de sendika kalır yoksa.

4. işçi: Evet doğru olan da ilk önce sağlam bir birlik oluşturmaktır. Şu an toplanan imzalardan bir sonuç çıkmazsa bir sonraki aşama olarak Çalışma Bakanlığı'na toplu şekilde dilekçe gönderilebilir. Böylece buradaki taşeronluğun ne kadar yasalara uygun uygulandığı da ortaya çıkabilir.

5. işçi: İmzaları her haddedeki, çelikhanedeki, her bölümdeki taşeronlara imzalattırabilirsek daha çok ses getirebiliriz. İmzaların bir kopyasını da Çalışma Bakanlığı'na gönderebiliriz. Sonuçta biz bu şartların iyileştirilmesini ve kadro hakkımızın tanınmasını istiyoruz. Bunu başarırsak diğer haklarımızı da kazanabiliriz.

Sağlıksız çalışma koşullarının nedeni patronların aşırı kâr hırsı...

İnsanca çalışma koşulları için mücadeleye!

Demir çelik sektörü, patronlar için yüksek kâr getiren darphane iken demir çelik işçileri içinse ölüm kampıdır. Dünyanın dört bir yanına ihraç edilen demir çelik ürünleri binlercemizin de ömründen götürmektedir. Bizler çelikhanelerde, ocaklarda ürettiğimiz inşaat demirlerine, köşebentlere, kangal demirlerine alınterimizi ve kanımızı akıttığımız gibi yaşamımızdan birkaç yılı da akıtırız.

Demir çelik sektörünü işçinin emeğiyle, canıyla, kanıyla beslenen bir canavara çeviren ise demir çelik patronlarının aşırı kâr hırsıdır. Her fırsatta üretim teknolojileriyle övünen patronlar, bu teknolojiden kârlarını artırmak için yararlanmaktadır. Yoksa işçilerin daha sağlıklı koşullarda iş cinayetlerine uğramadan çalışması için değil. En basit güvenlik önlemleri dahi çok masraflı buldukları için uygulamamaktadır. Örneğin çelikhanelerde sıcaktan, pislikten ve yayılan zehirlerden ömürlerimiz yarıya inmektedir ama patronlar havalandırma veya filitre sistemini masraf olarak gördüğü için uygulamamaktadır. Günde 1-2 saat çalıştırarak bizi göz göre hastalıklara terketmektedir. Ya da geçtiğimiz günlerde Hasan arkadaşımızın başına geldiği gibi vinçlerin üzerinde önlem almadan işçi çalıştırmaktadır.

Hızla giden yollardan fırlayan demirlerle hepimiz sakat kalma ya da ölme sıramızı bekliyoruz. Finish noktalarından fırlayan demirler yanı başımıza geliyor ancak sefil patronlar her seferinde suçu bizim üzerimize atmaktan geri durmuyor. Fazla mesailer yüzünden yaşadığımız yorgunluk dikkat eksikliğine yol açmaktadır. Buna rağmen patronlar biz işe girerken "pamuk tarlasında değil, demir çelikte çalışıyorsunuz" diyebilmektedirler. Oysa onlar yaşanan her türden kazanın sorumlusudur. Biz öldükten sonra da ailelerimize üç-beş kuruş para teklif ederek yaşananları örtbas etmeye çalışırlar.

Patronlardan işçilerinin çıkarı için bir şey beklemek ölüden gözyaşı beklemektir. Çünkü patronlar için bizlerin değeri evlerinde besledikleri hayvanlardan daha azdır. Yerimize hazırda binlercesi beklemektedir.

Devlette bu konuda bir şey yapmamaktadır. Sadece demir çelikte değil birçok sektörde sağlıksız koşullarda, iş güvenliği tedbirleri olmadan işçiler çalıştırılmaktadır. Ancak devlet patronların devleti olduğu için hiçbir kontrol yapmamakta, cezai yaptırımlarda bulunmamaktadır. Böylece sermaye devleti de iş cinayetlerine ortak olmaktadır. İş cinayetlerinde araştırma yapmadıkları gibi işçileri suçlu gösteren tutanaklarla patronları temize çıkarmaktadır.

Demir çelik işçilerinin insanca koşullarda, meslek hastalıklarından uzak, can güvenliğinin sağlandığı koşullarda çalışması ve yaşaması için mücadele etmekten başka seçeneği yoktur. Bunun için iş güvenliği ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik, sıhhi önlemlerin alınması, bunların işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetlenmesi ve işçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliğinin kurulması talepleri yükseltilmelidir. Bu talepler etrafında birleşerek sesimize ses katmalıyız. Aramızdan bir arkadaşımızı daha yitirmeden mücadeleye başlamalıyız.

Bir demir çelik işçisi

12 Eylül 1980 ve sendikal hareketin durumu...

Hesabı işçi ve emekçiler soracak!

12 Eylül faşist askeri darbesi tarih sayfalarında kara bir lekedir. Sermaye devleti 12 Eylül ile Türkiye'yi adeta esir kampına çevirmiştir. Sindirilmiş bir toplum, boyun eğen bir halk ve tüm hakları elinden alınmış işçi sınıfı ve emekçi kitleler... İşçi ve emekçiler 12 Eylül'ün amacını ve sonuçlarını ne kadar doğru tahlil ederse mücadele görevlerini de o kadar doğru tanımlar ve üzerine düşeni yerine getirmek için çaba gösterir.

12 Eylül faşist askeri darbenin amacını anlamak için 1980 öncesine kısaca bakmakta fayda var. 1950'li yıllar işçi sınıfı açısından sendikal örgütlenme adımlarının atılmaya başlandığı dönemler olmuştur. Bu dönemlerde sermaye devleti Türk-İş'i kurarak sarı sendikacılığın önünü açmıştır 1960'lı yıllarda yasal düzenlemelerle birlikte sendikal mevziler giderek kurumsallaşmaya başlamıştır. 1967'de DİSK'in kurulmasından sonra ise devrimci bir yükseliş döneminden beslenen sendikal hareket devletten, sermayeden ve düzen partilerinden kopmaya, işçi sınıfı açısından da önemli bir güce dönüşmeye başlamıştır. 1970'li yıllar ise sermaye ile işçi sınıfı arasındaki bölüşüm mücadelelerinin sertleştiği yıllar olmuştur.

Bir yandan kapitalizmin ekonomik krizi, diğer yandan yükselmekte olan devrimci bir kitle hareketi işbirlikçi burjuvaziyi tedbirler almaya zorlamış, ABD'de tezgahlanan faşist darbe ordu eliyle uygulanmıştır.

12 Eylül askeri darbesiyle devrimci hareket ve toplumsal muhalefet ezilerek sömürü düzeni önemli bir tehlikeden kurtarılmış, bununla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizden çıkış için gündeme getirilen neoliberal politikaların ülkede uygulanmasının önü açılmıştır. Toplum her açıdan zapturapt altına alınıp baskı ve terör kurumsallaştırılırken, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar ağır bir sosyal-ekonomik yıkımın altında bırakılmıştır. Devletin kendisini toplumsal hayatın her alanına nüfuz edecek tarzda yeniden yapılandırması ve toplumun tüm direnç noktalarının kırılması, 12 Eylül darbesiyle birlikte uygulanan sistematik politika olmuştur. Devrimci örgütlenmeler güçten düşürülüp takatsiz bırakılırken sendikaların kapısına kilit vurulmuş, direngen unsurlar işkence tezgahlarından geçirilmiştir. Grevler yasaklanmış, ücretler düşürülmüştür.

12 Eylül'le birlikte DİSK kapatılmış ama Türk-İş'e dokunulmamıştır. Dönemin Türk-İş genel başkanı ise faşist darbe sonrası yeni hükümete Sosyal Güvenlik Bakanı olarak atanmıştır. 12 Eylül döneminin TİSK Başkanı Halit Narin ise faşist darbe sonrası burjuvazinin duygularına tercüman olmuştur; "Bugüne kadar işçiler güldü, şimdi sıra bizde"! 12 Eylül öncesinde MESS Başkanlığı da yapmış olan Turgut Özal ise ekonomiden sorumlu başkan yardımcılığına getirilmiştir.

İşçi sınıfının örgütleri dağıtılırken havzamızda ise demir çelik işçilerine ihanette sınır tanımayan Türk Metal-İş'in önü açılmıştır. Meydan Türk Metal çetesine bırakılmıştır. Sermaye sınıfının bunu yapması boşuna değildir. Çünkü onlar dikensiz gül bahçesi yaratmak istemektedirler. Demir çelik işçilerinin biriken öfke ve tepkisini Türk Metal çetesiyle dizginleyebileceklerini zannetmektedirler. Böylece demir çelik işçilerinin her türden sömürüye boyun eğeceğini hesap etmektedirler.

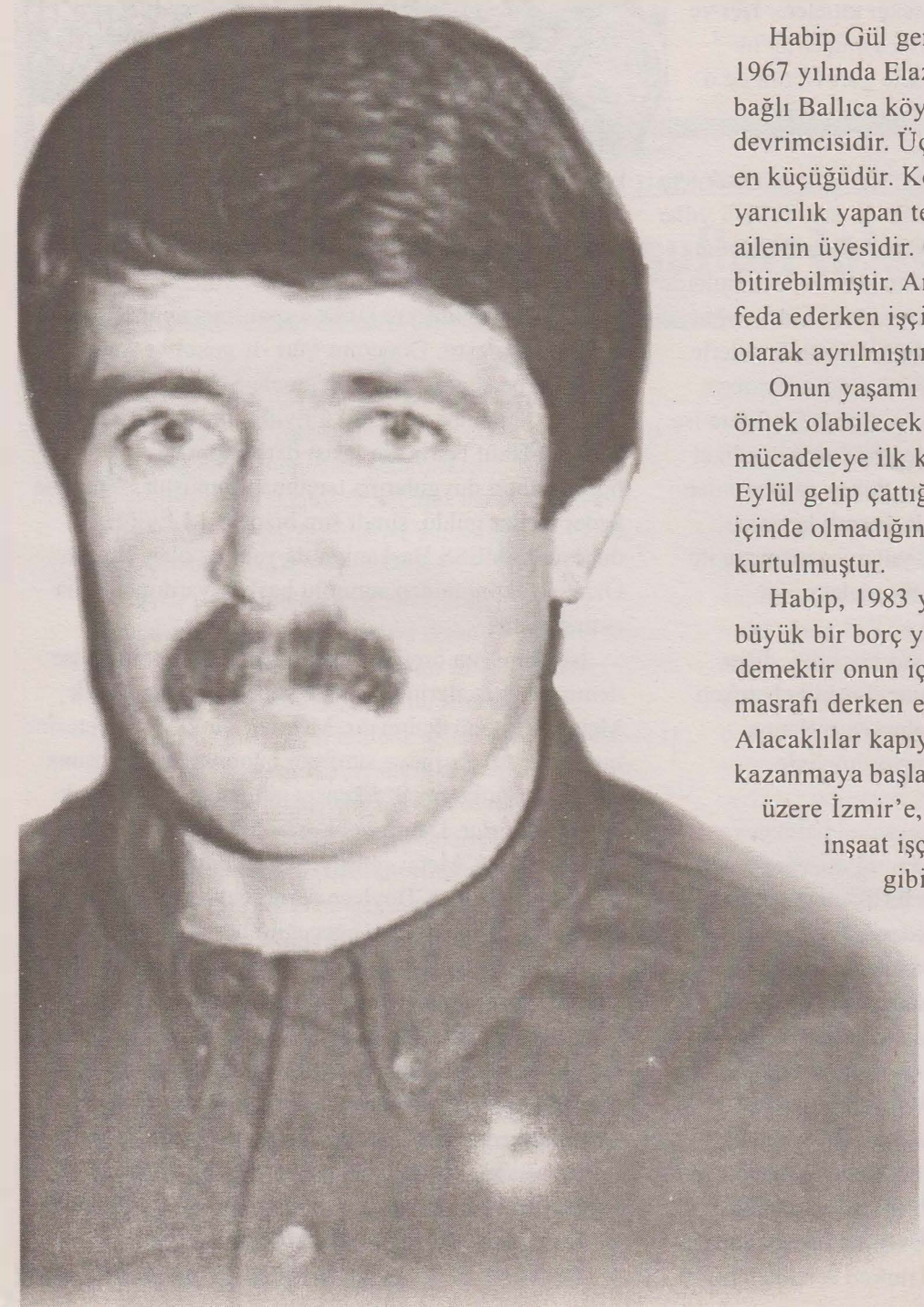
Ama yanılıyorlar, bugün bizlerin bu sessizliği yarın kopacak fırtınanın habercisidir. Ne tanklarıyla, ne toplarıyla, ne de satılmış sendika bürokratlarıyla bizleri engelleyebilirler. Emek ile sermaye arasındaki savaş sürdüğü sürece kazanan işçi sınıfı olacaktır. İşçi sınıfının geçmişinden ders çıkararak devrimci sınıf mücadelesine sarılmaktan bir başka yolu yoktur.

12 Eylül'ün hesabını işçi ve emekçiler soracak!
Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Sınıf Bilinçli Demir-Çelik İşçileri

Sınıf bilinçli bir demir işçisinin hayatı

Habip Gül işçi sınıfının sesidir!

Habip Gül gerçek adıyla Nevzat Çiftçi 1967 yılında Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı Ballıca köyünde doğan yiğit bir sınıf devrimcisidir. Üçü kız üçü erkek kardeşlerin en küçüğüdür. Köyde ağanın tarlasında yarıcılık yapan tek karış toprağı olmayan bir ailenin üyesidir. O yoksullukla ancak ilkokulu bitirebilmiştir. Ama yaşamını mücadele için feda ederken işçi sınıfının bir öğretmeni olarak ayrılmıştır aramızdan.

Onun yaşamı demir çelik işçileri için örnek olabilecek bir yaşamdır. Devrimci mücadeleye ilk köyünde katılmıştır ancak 12 Eylül gelip çattığında örgütlü yaşamın fazla içinde olmadığından darbenin pençesinden kurtulmuştur.

Habip, 1983 yılında evlenir. Evlenmek, büyük bir borç yükünün altına girmek demektir onun için. Baslık parası, düğün masrafı derken epeyce borçlanmıştır. Alacaklılar kapıya dayanmadan para kazanmaya başlamalıdır. Birkaç ay çalışmak üzere İzmir'e, ağabeyinin yanına gider. İlk inşaat işçiliğine Çeşme'de başlar. Dev gibi yükselen bir inşaatta çalışır. Borçlarını karşılayacak kadar para biriktirdikten sonra yazın köye döndüğünde ilk kız çocuğu dünyaya gelir. Kışın "gurbet", yazın da köyde ekin derken, kapıya askerlik gelip dayanır. Bir yıl kaçak dolaştıktan sonra askere gider. İki aylık askerken ikinci kızı doğar. Derken

askerlik biter ve yine parasızlık günleri başlar.

Biraz para kazanmak için İzmir Aliağa'da bir demir-çelik fabrikasında iş bulup çalışmaya başlar. 1987 yılında üçüncü kızı dünyaya gelmiştir. Devrimci mücadeleye aktif olarak katılması ise sömürü cehennemi olan Bakırçay demir çelik işletmelerinde işçilik yaptığı dönemde gerçekleşir. Demir çelik fabrikalarında örgütlenme çalışması yürütmeye başlar.

Örgütlenme çalışmaları demir çelik patronlarının ve devletin gözünden kaçmaz, onları harekete geçirir. Habip, çok geçmeden sermaye devletinin işkenceci yüzüyle ve cezaevleriyle tanışır. Aynı dönemde bir de oğlu olur.

Bir grup arkadaşı ile tutuklandığı 1991 yılında İzmir Cezaevi'nde yatarken hapis cezası para cezasına çevrilir. Ama O, 30 metrelik bir tünel kazarak özgürlük eylemi yapar ve arkasından da "duvarınızı deldik sıra düzeninizde" diye yazar. Firardan kısa bir süre sonra Adana'da çalışmaya başlar. Burada da işçi sınıfının örgütlenmesi mücadelesini sürdürür. Çok geçmeden burada yeniden tutuklanır. Gördüğü ağır işkenceye rağmen tam bir direniş çizgisi sergiler ve ifade vermez. Bu operasyonda gerçek kimliği açığa çıkarılamadığı için bu andan itibaren üstünde bulunan sahte kimlikteki isimle, Habip Gül olarak bilinmeye başlanır. Malatya Cezaevi'nde Habip Gül olarak yatar. Tahliye olduktan sonra bu kez İstanbul ilinde sınıf çalışmasını yürütür.

26 Nisan 1995'te, toplu bir operasyonda arkadaşlarıyla birlikte yeniden tutuklanır. Bir kez daha tam bir direniş çizgisi gösterir, ifade vermeyi reddeder. Bu kez polis üzerinde taşıdığı Altan Ersoy isimli kimliğin sahte olduğunu açığa çıkarır, fakat kimliğin altından Nevzat Çiftçi değil Habip Gül çıkar. Bayrampaşa Cezaevi'nde Habip Gül kimliği ile yatar. '95 Aralık'ında tahliye olunca bu kez Ankara ilinde çalışır ve bir kez daha sınıf çalışmasını yürütür. Çok geçmeden bu kez '96 yılı Mayıs'ında Ankara'da tutuklanır. Her zamanki gibi burada da tam bir direniş çizgisi gösterir. Polis üzerinde taşıdığı Hüseyin Özüdoğru kimliğinin sahte olduğunu ancak savcılık aşamasında açığa çıkarabilir. Fakat kimliğin altından bir kez daha yalnızca Habip Gül çıkar. Gerçek kimliğinin Nevzat Çiftçi olduğu aylar sonra ve yakınlarının bir hatası sonucu anlaşılır. Bundan sonra Ankara Merkez Kapalı Cezaevi üzerinden zindandaki direnişçi kimliğin sembol isimlerinden biri haline gelir. DGM'deki yargılamalarda sermaye düzenini yargılayan savunmalar yapar. En sonunda sermaye devleti çareyi onu 26 Eylül 1999'da Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirdiği vahşi operasyonda 10 devrimci ile birlikte katletmekte bulur.

Görüldüğü gibi Habip Gül'ün yaşamı sınıfın örgütlenme ve kurtuluşu mücadelesine adanmış bir yaşamdır. Bu uğurda defalarca tutuklanmış, işkenceden geçirilmiştir. Ama Habip Gül insanın başka bir insan tarafından sömürülmediği, gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde aç yatılmayan bir dünyaya öylesine bir tutkuyla bağlıdır ki her türlü baskı ve zulüm onun karşısında küçülmüş yenik düşmüştür. Sermaye devletinin ona karşı duyduğu nefret asıl olarak demir çelik işçilerinden ve işçi sınıfının diğer bölüklerinden duyduğu nefretten kaynaklanmaktadır. İşçilerin örgütlenmesinden ölesiye korkanlar Habip Gül'ü katlederek onu yok edebileceklerini sanmaktadırlar ama oysa ki Habip Gül artık ölümsüzdür. Bedeller ödeyerek bağlandığı idealleri şimdi biz demir çelik işçilerinin mücadelesinde yaşamaktadır. Biz örgütlendikçe sesi gürleşecek, adı patronlara daha da korku salacaktır. Çünkü Habip Gül ve sınıf devrimcileri gücünü nasırlı ellerden, patronlara öfkeyle sıkılan dişlerden, savrulan isyan küfürlerinden, çocukların açlıktan ölmeyeceği bir dünya özleminden alıyor. Zulmün karanlığına karşı direnişin aydınlığını bu ülkede 12 Eylül postalları, süngüleri bile bitirememiştir. Habip Gül işçi sınıfının sesidir. Kapitalizm bataklığına karşı insanlığın kurtuluş umududur. Bizler sınıf bilinçli metal işçileri olarak şehitlerimizden aldığımız güçle hesap soracağız.

Fabrikalarında fazla mesailerle, sağlıksız çalışma koşullarıyla, iş cinayetleriyle bizleri öğüten, bizi yoz kültürüyle çürümeye iten, her türden milliyetçiliği kışkırtarak birbirimize kırdıran, işçi direnişlerine acımasızca saldıran bu düzene Habip Gül'ün sesiyle yanıt vereceğiz.

Havzadan haberler...

Mafya hesaplaştı, fatura işçiye kesildi!

Havzamızda kurulu bulunan Sözer (Sözden) Demir Çelik'te yaklaşık 150 işçi kıdem hakları bile ödenmeden işten çıkarıldı. Sözden Demir Çelik 29 Ağustos günü ulusal basında farklı bir haberle karşımıza çıkmıştı. Burada Sözden'e dair bazı bilgileri verebilmek için Sözden'de dönen karanlık işlere de göz atmamız gerekecek. Çünkü Sözden işçilerinin işte çıkarılmasının nedeni ekonomik kriz olamaz. Orada yaşananlar olsa olsa bir mafya hesaplaşması olabilir. Arada mağdur olan işçiler olmuştur.

Erol Evcil-Alaattin Çakıcı ikilisinin ilk fabrika operasyonu, basına yansıdığı kadarıyla, Sözden Demir Çelik'in öldürülen iş adamı Sezai Rahmi Özden'in 2002 Temmuz'da Vakıfbank'tan kiraladığı demir çelik fabrikasıyla başladı. Ege Metal'in bir kısım hissesi Evcil'le ortak çalıştığı sonradan ortaya çıkan Ahmet Büyükdoğan'a satıldı. Çakıcı ve Evcil adı Say Metal olarak değiştirilen Ege Metal'in yüzde 22'sini satın alıp ortaklığa ilk adımını attı. Ardından hisse sahiplerini yıldırıp gizli protokollerle fabrikayı ele geçirdi. Özden, bu süreçte ayaklarından vurularak yaralandı. Evcil'in ortak olduğunu öğrenen Özden, saldırı sonrası paniğe kapılıp işleri arkadaşı Mazhar Tanrıkulu ile Mustafa Edik'e devretti. Önceden sahibi olduğu Sözden Demir Çelik'in hisselerini emaneten teslim ettiği MHP'li Muvassat Dervişoğlu'nun Evcil'e yanaşmasıyla bu şirketi de Evcil'e kaptırdı. Sezai Rahmi Özden ise 10 Ekim 2004'ten 29 Ağustos'ta cesedi bulunana kadar kayıptı.

Sözden Demir Çelik Fabrikası Türk mafyasının fabrikalara el attığı en açık yerlerden ve demir çelikler sıcak para akışının en yoğun olduğu sektörlerden birisidir. Bu yüzden de mafya takımı gözünü buralara dikmiştir. Yaşanan bu cinayette gerçekliğin kendisidir. Bizlerin sırtından büyüyen asalak kan emiciler kendi çıkar çatışmaları uğruna ölüyor, öldürülüyor ama ceremesini biz çekiyoruz. Şimdi de sözümüzü Sözden'de çalışan bir arkadaşımıza bırakıyoruz.

DÇİB: Sözer'de kaç kişi çalışıyordu?

Yaklaşık 160 kişi çalışıyordu.

- DÇİB: Çıkarılmadan önceki çalışma koşullarınızı ve ne için çıkarıldığınızı anlatır mısınız?

Özellikle son birkaç aydır, haftada 3-5 gün ve 8 saat çalışıyorduk. Daha sonraları ücretsiz izinlere de çıkarıldık. İşlerin yoğun olduğu dönemlerde ise mesailerimiz % 50 üzerinden ödeniyordu. En son da iş olmamasından kaynaklı çıkarıldık. Her yerde olduğu gibi burada da insanca çalışmak için hiçbir şey yapılmıyordu.

- DÇİB: Çıkarılmalara karşı herhangi bir şey yapıldı mı?

Çıkarılacağımızı 27 Ağustos'tan itibaren üretim yapılmayacağı ilanıyla gördük. Toplu çıkışımız ise Eylül'ün 28'inde verilecekmiş. Yani bir ay daha çalışıyor gözükebiliriz ama üretim olmayacağı için işe de gidemiyoruz. Bir ay daha bekleyeceğiz sonra avukatlar aracılığıyla neler yapılabileceğini konuşacağız. Şu an Sözer'de bütün işçiler aynı durumda.

Habaş işçi öğütmeye devam ediyor

Türkiye'nin en büyük ve modern haddehanesini kurmakla övünen ve Ege bölgesinde ihracatta 2. olan **Habaş**, bir demir-çelik işçisinin daha canını aldı. Bakırçay Havzası'nda kurulu bulunan ve binlerce işçinin çalıştığı Habaş Demir-Çelik'te yaşanan son iş cinayeti 21 Temmuz günü 08.00 -16.00 vardiyasının bitiminde yeni yapılan 3. haddehanede meydana geldi. Hadde 3'te elektrik bakımcı ve taşeron olarak 2 yıldır çalışan **Hasan Dağlı** isimli işçi tavan vinçlerinin arızalanmasından kaynaklı vinç baralarının onarımı sırasında yaklaşık 15 metre yükseklikten yere düşerek hayatını kaybetti. Habaş'tan bir iş cinayeti haberi 24 Ağustos 2008 tarihinde haddehaneler bölümünün kangal sevkiyat sahasında yaşanan ölümle gelmişti.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 484 * Fiyatı: 25 YKr * Eylül 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92